

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaigeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

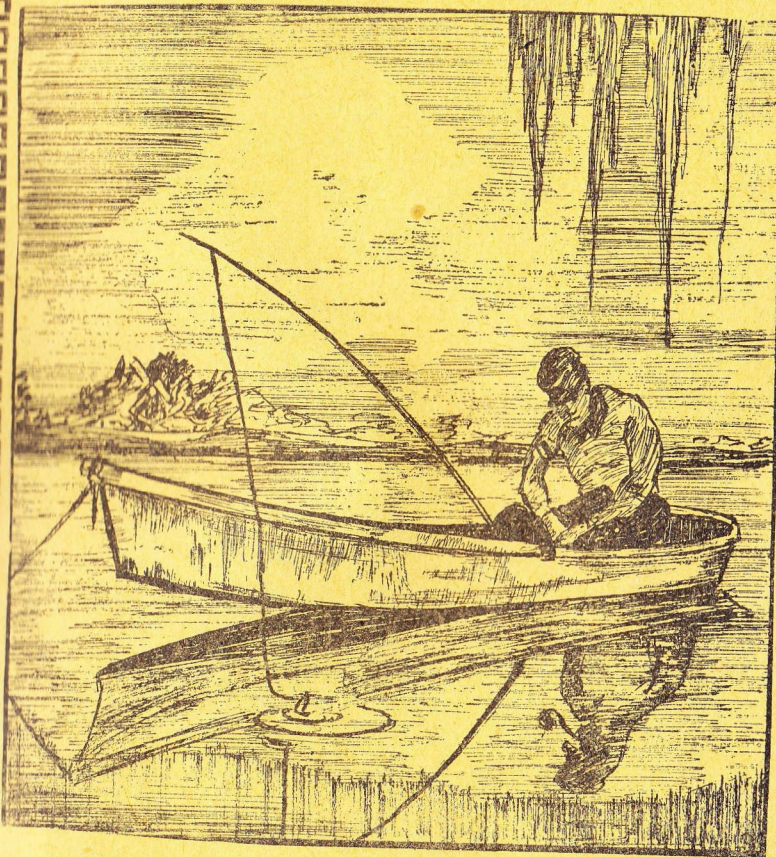
Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr 416

Een Vreemde Nacht

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN VREEMDE NACHT

I.

Edwin Maclar lag met zijn boot in de kreek, achter de kust van het Schotsche eiland Sky. Hij ving paling. Thuis had hij gezegd, dat hij den heelen nacht zou uitblijven.. Hij wilde morgen zijn dochter Meg met een goed vrachtje visch naar de stad zenden.

Het was stil weer. Toen het duister werd, verscheen even de maan. Maar vooral daar in het Noord-Westen van Schotland kan het weer zoo plotseling veranderen. Eensklaps kwam een nevel op, die zich verdichtte tot mist.

Maclar, die tegen de koude wel gehard was, huiverde toch. Hij trok zijn kraag op. Die mist was kil. Het zou in bed beter zijn.

Maar Maclar bleef op zijn post. Zijn vrouw en Meg werkten op het stukje land bij het kleine huis; vader vischte. En zoo moesten allen hard werken voor het dagelijksch brood. Morgenavond moest er geld zijn om de pachtsom van

zijn woning aan te vullen. Moeder was ziek geweest, twee weken lang, en dat had geld gekost. Maclar had wat moeten nemen van de huur, die gereed lag in de kas. Morgenavond echter moest de volle som betaald worden. De eigenaar in het stadje hield niet van uitstel. En daarom bleef Edwin Maclar visschen, al drong de kou door merg en been en was hij reeds vermoeid...

Traag verliep de tijd, maar de buit was goed. De vangst viel mee.

In de havenstad Portree, had men gaarne paling voor de vreemdelingen, die er logeerden en het eiland kwamen bezichtigen. Maclar kon dus een flink loon verdienen.

Het was nu na middernacht...

Edwin Maclar kreeg slaap, maar wilde nog niet naar huis gaan...

— Ik moet volhouden, mompelde hij.

Plots hoorde hij geritsel. Het was of de onzichtbare twijgen van struiken in den mist bewogen, al woei er geen briesje. Dat leek heel vreemd...

Edwin Maclar keek op, maar kon niets onderscheiden. Bang was hij echter niet. Zijn leven maakte hem gewoon aan de eenzaamheid

Nu meende hij, dat er toch iemand naderde.

De zompige bodem bij de kreek piepte als onder voetstappen.

Dan schrok de visscher even. Dicht bij hem, met de voeten in het water reeds, stond een witte gedaante.

— Janne, dacht Maclar. Wie zou het anders zijn?

Het was een oude vrouw, die eenzaam in een spelonk van de rotsige kust woonde. Domme menschen noemden haar een heks, omdat ze zoo vreemd kon doen.

Maar Maclar wist, dat Janne rusteloos en onnoozel was, sedert ze in denzelfden storm haar man en twee zonen verloor... Ze bleef geheel alleen achter.

Uren staarde ze naar den Oceaan, als verwachtte ze haar geliefden terug.

— Janne, wat doet ge nu nog buiten? vroeg Maclar. Ga toch naar bed! Ge zult een ziekte opdoen of aan een ongeluk geraken. Ge ziet door den mist immers niet waar ge loopt. Achteruit, ge zijt al in de kreek versukkeld.

— Stil, Edwin Maclar... Ik weet, wat ik doe! Luister liever naar mij, sprak de vrouw als met helle stem. Er is een schip bij de kust... en in groot gevaar. Het zal op de rotsen loopen...

— Gij droomt, Janne... Hoe zoudt ge nu een schip bemerken? Ge kunt geen hand voor de oogen zien...

— Ik zeg u, dat er een schip op de kust loopt... Ik behoef dat niet te zien... ik voel het...

— Ze heeft weer een vlaag van waanzin, en daarom is ze onrustig, dacht Maclar.

— Ge moet de arme stakkers helpen, hernam de vrouw. Steek een vuur aan op de scherpe rots. Ik kan zoo hoog niet meer klimmen...

— Een vuur aansteken... Maar Janne, dan zou de bemanning denken, dat het 't licht van een vuurtoren is, en er hier een haven ligt... Het schip zou zoo zeker te pletter loopen... Och, ge vergist u, Janne... Er was van avond geen vaartuig in het zicht en ginds op de open zee blijven ze met zulk weer voor anker liggen.

— Maclar, ik weet, wat ik zeg. Ik ben niet gek, zooals booze mannen uitstrooien.

— O, neen, Janne...

— Ik kon u toch vinden, hé, al is het mistig. Ik zag u vanavond naar de kreek gaan. Gij zijt een goede man, Edwin, en daarom kom ik naar u toe om hulp. O, laat die arme menschen niet verdrinken! De zee is zoo wreed... Ze nam mij mijn man en zonen...

Janne kwam nog nader; het water reikte haar reeds tot het middel.

— Blijf achteruit, waarschuwde Maclar weer. Ge zult verdrinken...

— O, het schip nadert nog meer de rotsen... Waarschuw de menschen of het is te laat...

Maclar besloot de arme vrouw naar haar verblijf te leiden. Men had haar een huisje aangeboden, maar ze wilde er niet in. Ze bleef in haar spelonk, vlak bij de zee.

— Keer naar den oever terug, Janne... ik kom met de boot, zei de visscher.

En nu week de zonderlinge vrouw terug.

Maclar volgde en maakte zijn vaartuig vast. Hij was ontevreden, dat Janne hem in zijn werk kwam storen, maar liet dat niet blijken. De ongelukkige wist immers niet, wat ze deed.

Maclar stapte aan land.

— Kom, Janne, hernam hij, vriendelijk, omdat hij medelijden met haar had.

Hij nam haar bij den arm. Hij moest tastend met de voeten voort gaan, zoo dicht was de mist.

Maar Janne scheen zelf den weg te willen wijzen. Zij aarzelde niet. Het was of haar blik door de nevelmassa heen keek.

En zij koos de richting van de kust.

— Ge woont niet langs daar, merkte Maclar op. Ik wil u naar uw huis brengen.

— Neen, niet naar huis... maar naar de scherpe rots...

Ze slaakte een gil.

— Te laat! kreet ze. Hoor, dat gekraak... Het schip stoot al op de klip... Te laat, Maclar... God zij de arme lieden genadig!

— Maar ik hoor niets... Waarlijk ge droomt, Janne...

— Neen, ik droom niet... De mannen schreien. Ze zullen verdrinken...

— Ge verbeeldt u dat...

— Neen, Maclar! Zijt gij dan doof?

Edwin spande zijn gehoor in, maar hij kon geen geluid vernemen... Janne had zeker sterk aan haar man en zonen gedacht en haar geest moest van die scheepsramp vervuld zijn. Nu met dit mistig weer verbeeldde ze zich, dat er weer een schip in nood verkeerde.

— Janne, ik ben niet doof, hernam de vischer. Maar nu kan ik waarlijk niets onderscheiden.

— Het schip zit op de rotsen... De mannen roepen om hulp... Ga er dan toch heen... Wek anderen, Edwin! Heb medelijden... Ze schieten een vuurpijl af...

— Hoe zoudt ge dat licht kunnen zien? Het is veel te mistig. Geen enkel schijnsel dringt er door...

— O, dat gij zoo hard zijt! riep de vrouw ongeduldig uit. Maar ik zal zelf de andere visschers wekken.

Ze rukte zich los en verdween als een schim in de nevelen.

— Arme vrouw, mompelde Edwin. Wat de verbeelding toch doet! Zij is een onrustige ziel...

Moesten sommigen haar thans ontmoeten, ze zouden natuurlijk weer beweren, dat ze een heks is...

Maclar voelde geen lust meer zijn werk voort te zetten. De vangst was trouwens groot genoeg, om het noodige bedrag op te brengen.

Hij nam zijn korf en wilde huiswaarts gaan.

Een zonderling gevoel bekreep hem eensklaps. Janne moest toch eens gelijk hebben.

— Gekheid, zei hij dan. Wie zou er met zulk weer varen? En ik hoor niets. Het was louter verbeelding van haar.

Toch was hij ongerust... En hij besloot de rotsige kust te beklimmen, hoe gevaarlijk het ook was, nu hij niets kon zien.

— Ik luister naar den onzin van een waanzinnige vrouw, bromde hij. Het is goed, om armen en beenen te breken.

En toch ging hij verder en bereikte hij de rotsen.

Mistig weer heeft grooten invloed op de geluiden. Nu Maclar aan de andere zijde van het boschje stond, dat de kreek bezoomde, hoorde hij plots een geknal en dan ook geroep... Hij schrok er van.

— Janne heeft gelijk, zei hij verbaasd. Er is iets gebeurd. Dat geknal moet van een vuurpijl zijn. En men schreeuwt om hulp. Er is waarlijk

een schip in nood... Ik zal mijn bureu halen.

Hij begaf zich naar zijn woning. Eenmaal op het schelpaad, kon hij sneller door stappen.

Weer hoorde hij een geluid, nu echter aan de landzijde.

— Verwenschte heks... laat mij slapen! riep iemand. Val me niet lastig!

— Dat is Sandy... Janne heeft hem gewekt, dacht Maclar.

Sandy was een ruwe klant, en, nu hij in zijn rust gestoord was geworden, moest hij wel zeer slecht gezind zijn.

— Er is een schip in nood Help de arme stakkers dan toch! schreeuwde de vrouw. Maar gij zijt altijd een lafbek geweest.

— Maak u weg, feeks, of ik breek u den nek, en dan zijn we een tooveres kwijt op Sky! raasde Sandy. Wat loopt ge te spoken!

— Zacht wat! onderbrak nu Maclar.

— Zijt gij dat, Edwin? vroeg Sandy.

— Ja...

— Heeft dat wijf u ook uit uw bed gehaald?

— Neen, ik was aan het visschen... Maar Janne heeft gelijk... Er zit een schip op de rotsen... Kom gauw buiten, we moeten helpen.

— Geloofst gij haar zotte praatjes?

— Ik heb het noodgeschrei gehoord, en we moeten onzen plicht doen.

— Dan is het wat anders. Ik kom!

— Ja, en ik zal ook Jeffrey oproepen.

— O, God zij gedankt, de arme menschen zullen toch geholpen worden! riep Janne verheugd uit

— Ja, gij hebt braaf gehandeld, zei Maclar.

Hij begreep niet, hoe de zwakzinnige vrouw het ongeluk zoo spoedig bemerkt had. Maar hij had nu geen tijd, om hierover na te denken. Er moest gehandeld worden.

Hij kwam aan zijn eigen woning. De deur was niet gesloten... Hij zette het mandje visch binnen.

— Edwin, zijt gij daar? vroeg zijn vrouw van uit haar bed.

— Ja, maar ik moet dadelijk weer heen. Er is een schip in nood! We zullen hulp bieden.

Hij spoedde zich naar de woning van Jeffrey, ook een visscher. Deze hoorde het nieuws en wel dra trad hij met zijn twee zonen buiten. Sandy verscheen eveneens.

— We zijn met ons vijven, dat is genoeg. Het is kalm weer, sprak Maclar.

— Mijn boot ligt op het strand, hier dicht bij, zei Jeffrey. We kunnen die gebruiken. Weet gij waar het schip zit, Edwin?

— Neen... Men kan geen hand voor de oogen zien.

— Het is op de Berenklip! riep plots Janne, die de mannen volgde.

— Heks, houdt gij toch uwe mond! snauwde Sandy, een jonkman van vijf en twintig, die alleen in zijn huisje woonde.

— Stil, Sandy, noem Janne zoo niet, vermaande Maclar. Zij is het, die mij gewaarschuwd heeft.

En Maclar vertelde, wat er aan de kreek gebeurd was.

— Een bewijs, dat ze met zwarte kunst omgaat, bromde Sandy. Hoe kan ze weten, wat ze niet ziet?

— O, het gebeurt nog, dat menschen gevaar voelen, sprak Jeffrey. Maar laat ons nu niet twisten; we hebben heel wat anders te doen. We zullen in de richting van de Berenklip varen.

Ze klommen over de rotsen en moesten elkaar daarbij helpen. 't Duurde zelf wat, eer Jeffrey zijn boot vond...

Ze luisterden...

— Ja, ik hoor ook geroep, beweerde Sandy.

— Laat ons naar de Berenklip varen! sprak Maclar. Janne zal het wel goed voor hebben...

— Als ze ons maar niet op een verzonken rots stuurt, zoodat we er zelf omkomen... Ik vertrouw haar listen niet, bromde Sandy.

— Schaam u! bestrafte Maclar hem. Wat denkt ge nu toch van die arme vrouw! Ze is wat

raar in het hoofd geworden door een ramp, en ze verdient ons aller medelijden.

De visschers duwden de boot in 't water. Ook bij stil weer, was er aan de kust steeds branding.

— Voorzichtig, zei Maclar. Ik zal me over den voorsteven leggen en peilen... De nevel belemmert het uitzicht.

Het was inderdaad een gevaarlijke tocht, tusschen rotsen en klippen door. Maar allen waren ervaren zeelieden en ze kenden hun kust op een prikje.

— Halloh... we komen u helpen! riep Maclar zoo luid hij kon.

Men antwoordde met kreten.

— Ze zijn niet ver af, sprak Maclar. Het schip zal wel op de Berenklip zitten, zooals Janne zei.

— Ja, ze hebben de geul er heen voor een haven genomen. Ze zullen er diep water gepeild hebben, meende Jeffrey. Ze zitten er zeer gevaarlijk. Moest de wind opkomen, dan is het vaartuig dadelijk verbrijzeld.

— Best mogelijk, dat het reeds in tweeën gebroken is, sprak Sandy, die de gesteltenis van de beruchte rots goed kende.

Langzaam roeide men voort.

Men zag in den mist even een klare plek.

— Ze schieten een vuurpijl af, om ons den weg te wijzen, zei Maclar.

Nog een kwartier en redders en schipbreuke-

lingen konden elkaar reeds verstaan. Dan zag Maclar, die nog steeds op uitkijk was in de sloep, een licht. Het was een scheepslantaarn.

— Hier zijn wel riep hij. Ge zijt gered, menschen...

De sloep meerde langszij.

— Kan mijn boot het hier niet uithouden? vroeg de kapitein, voor wien het een heel besluit was zijn schip prijs te geven.

Maclar waarschuwde hem voor het gevaar. Het weer kon hier zoo plotseling veranderen. Brak er morgen een storm los, dan zou redding onmogelijk zijn. De kapitein moest niet hopen, dat zijn boot nog vlot geraakte.

— Straks breekt uw schip, voorspelde Sandy.

De kapitein moest dan wel besluiten van boord te gaan.

— Misschien kunnen we morgen de lading nog bergen, zei hij.

De bemanning daalde langs een lijn in de sloep neer. De kapitein zei, dat hij een matroos vermiste. Deze was bij het stooten op de rots over boord geslagen, toen hij op uitkijk stond. Men had hem nog eenige keeren hooren roepen, doch geen hulp kunnen bieden, daar de mist alle uitzicht onmogelijk maakte.

De kapitein vertelde, dat hij uit Antwerpen afkomstig was. Door een gebrek aan 't roer was hij afgedreven. Hij had inderdaad door het peilen ge-

meend, dat hij een veilige inham bereikte, tot het schip plots op de rots stootte.

Even voorzichtig als op de heenreis, voer men nu op den terugtocht. Veilig bereikte men de kust.

Hier wachtten nog andere eilanders; ook vrouw Maclar en haar dochter Meg stonden daar.

— God zij geloofd, de arme lieden zijn gered. De zee krijgt ze niet, zooals mijn Ralph en mijn twee zonen! riep Janne.

— Ge hebt de zeelieden een grooten dienst bewezen, sprak Maclar.

— Maar hoe wist zij, dat er een schip in nood was? Heksenstreken! hoonde Sandy.

— Ik ben geen heks, wedervoer Janne. Ik weet soms meer dan de anderen. Ik weet ook, dat gij straks naar het schip zult terug keeren om te stelen!

— Wilt gij wel eens zwijgen, lasteraarster! tierde Sandy, die inderdaad dit plan reeds gemaakt had.

— Kom, kom, stilte, vermaande Maclar. We zullen deze menschen naar de herberg brengen.

Pas tegen den morgen kon Edwin Maclar zich te bed leggen. Het was een vreemde nacht geweest. Maar de visscher was nu toch blij, dat hij naar de waarschuwing van Janne geluisterd had.

Sandy had het thans niet gewaagd zijn rooftocht te doen.

Hij was al weer vroeg op en zag Meg, de dochter van Maclar, die met de visch naar het havenstadje ging. De mist was opgetrokken.

— Meg, dat is een nacht geweest, hé? zei Sandy.

— Ja... Jammer, dat er toch een van die mannen verdronken is.

— Ja... Ik was de eerste om uw vader te helpen ..

— Sandy, ik heb geen tijd om te blijven babbelen.

— Wat zijt ge toch altijd onvriendelijk tegen mij! Geloofst ge misschien het kwaad dat die heks van mij vertelt?

— Janne is geen heks!

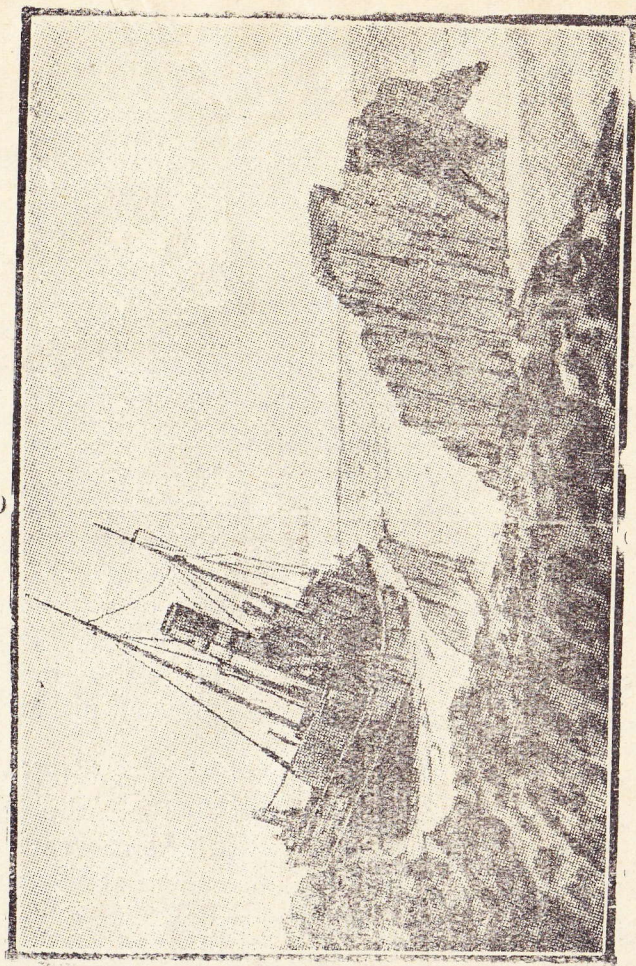
— Ze durfde vannacht beweren, dat ik terug zou keeren naar het gestrande schip om er te stelen...

— Nog eens, Sandy, ik moet voort, hernam Meg. Gegroet.

En ze stapte snel door.

— Ze weigert weer met me te spreken, bromde Sandy. Meg zal nooit mijn vrouw willen worden. Toch vraag ik het haar den een of anderen dag! Jammer, dat die feeke mijn plan verklapte. Wie weet, wat ik aan boord van dat schip zou gevonden hebben!

Sandy beklom een rots. Hij zag het schip, dat op de Berenklip was gelopen.

— En ik moet er af blijven, zei hij spijtig. Er zal nu op mij gelet worden! Die feeks met haar grooten mond.

Sandy wist wel, dat hij geen goeden naam had. Hij moest voorzichtig zijn na Janne's waarschuwing.

II.

Maclar had tot negen uur geslapen. Misschien kon hij vandaag een goed loon verdienen bij de lossing van het gestrande schip.

De Antwerpsche kapitein stond al met een der overheden aan de kust. Men moest waakzaam zijn, want er waren wel meer kerels als Sandy, die de lading zouden willen rooven.

— Maclar, wilt gij met ons naar het wrak varen? vroeg de overste. De kapitein zal u betalen. We moeten eens onderzoeken, of we de lading nog kunnen bergen. Ze bestaat uit zuidvruchten en wijn.

Maclar wist wel, dat hij de boot van Jeffrey mocht leenen. Hij roeide naar de Berenklip. Nu viel hem dat gemakkelijk in het heldere weer.

De kapitein klom met den overste aan boord. Het achterschip bleek door een lek vol water en de vruchten zouden bedorven zijn. Maar de vaten wijn konden geborgen worden.

De overste zorgde, dat er vaartuigen van de havenstad kwamen. Menige eilander verdiende thans een goed loon. Maclar was aangesteld om de werkzaamheden te leiden. De overste had aan den Antwerpschen kapitein gezegd, dat hij den eerliken visscher volkomen kon vertrouwen.

's Avonds was het ongeschonden deel der lading geborgen... Maclar kon niet alleen zijn huur betalen, maar hield een goed spaarduitje over voor den Winter, die hier op het verre eiland lang duurde.

Tevreden keerde hij naar huis terug. Onderwege kwam Janne hem tegemoet.

— Edwin, ga met mij mee, zei ze.

— Waarom?

— Ik moet naar een spelonk aan de strandzijde... en ik kan alleen niet over de rotsen.

— Maar wat wilt ge daar dan doen?

— Kom mee... ik moet er heen...

— Waarvoor toch?

— Ik weet het niet... Toch wil ik er heen! O, kon ik alleen over de rotsen, ik zou u niet lastig vallen.

— Janne, ik heb vannacht maar een paar uur geslapen en den heelen dag gewerkt. Ge begrijpt, dat ik erg moe ben.

— Ga mee, ik smeeek het u! drong de zonderlinge vrouw aan.

Nog aarzelde Maclar. Maar hij dacht aan den

afgeloopen nacht. Weer deed Janne vreemd. En toch gevoelde de visscher, dat hij aan haar verzoek moest voldoen.

— In welke spelonk moet ge zijn? vroeg hij.

— Ik zal het u wijzen. Help me naar de andere zijde der rotsen.

— Vooruit dan, al begrijp ik niets van uw doel.

Het was een heele klim met die vrouw aan zijn arm, maar ze bereikten toch de strandzijde.

Het wrak dook al in den nevel weg.

— We moeten ons haasten, Janne, want er komt weer mist op, waarschuwde Maclar.

— Neen, er zit storm in de lucht... dat voel ik...

— Dat is nog erger... Het water mag ons hier niet verrassen.

— We zijn er dadelijk...

Janne stapte nu vooruit. En weldra wees ze naar een hol, door het water in een rots geboord.

— Daar moeten we zijn, sprak ze.

— Maar waarom?

— Ik weet het niet... Toch moeten we er zijn.

Toen ze de spelonk bereikten, stonden beiden verbaasd stil. Er lag een jonge man op den bodem.

— Hij is dood! riep Maclar verschrikt uit.

— Neen, hij leeft nog... O, het is de vreemde zeeman, van wien ze dachten, dat hij verdronken was.

Maclar boog zich over hem en betastte het ge-
laat.

— Ja, hij is nog warm, zei hij.

— Hoor, hij kreunt...

— Wist gij dan, dat hij hier lag?

— Wel neen, antwoordde Janne, maar ik hoorde daar straks een stem, die me zei, dat ik naar deze plaats moest gaan. Nu weet ik waarom... Edwin, haal hulp. Ik zal hier blijven. Wij kunnen hem niet weg dragen...

— O, neen, dat is onmogelijk.... Ik ga om volk.

Janne hurkte zich bij den bewustelooze neer, en scheen in diepe gedachten verzonken. Ze richtte zich op, toen ze stemmen hoorde. Maclar was terug, vergezeld nu van de Jeffrey's en nog eenige bureu. Ze hadden een ladder mee, met een matras van zeewier waarop men den jongen man legde.

Het was een lastige tocht over de rotsen.

Maclar liet den zeeman in zijn woning brengen.

— Het is te ver naar de herberg, zei hij. We zullen hem eerst hier verplegen.

Zijn vrouw en Meg hielpen den jonkman.

Een der zonen van Jeffrey ging den kapitein waarschuwen en zou ook in het havenstadje den dokter halen.

De Antwerpsche kapitein kwam dadelijk.

— Ja, het is Robert, mijn matroos, zei hij verheugd. O, konden we hem in het leven houden.

De geredde had al droog linnen aan en lag warm onder de wol, met zakjes warm zand in de lenden en aan de voeten. Na een uur kwam de dokter, die voorschriften gaf.

— Ik heb hoop, dat hij het er door haalt, zei hij. Het is en taaie kerel. Hij is uitgeput en ook door rotspunten gewond.

Men kon er slechts naar gissen, hoe Robert in dat hol was geraakt. En ieder verwonderde zich over de doening van Janne, die naar haar spelonk terug was gekeerd.

— We hebben op het eiland nog zulke menschen, die in visioenen de waarheid zien, zei de dokter. Ik kan het niet verklaren, maar het is toch zoo. En het is dom dat hekserij te noemen...

De kapitein keerde naar de herberg terug. Meg verpleegde den zeeman, en waakte gedurende den nacht. Een storm was opgestoken en loeide om het huisje. Edwin Maclar hoorde het niet. Hij sliep vast nu.

Meg was blij, toen het dag werd. Vader en moeder stonden op. Maclar ging naar buiten. Na een kwartier keerde hij terug.

— Van het wrak is niets meer te zien, zei hij. De storm heeft het vernield.

— Gelukkig, dat ge gisteren nog dezen man gevonden hebt, sprak zijn vrouw. Met dien orkaan zal het hol wel vol geloopen zijn.

— O, ja...

Janne trad binnen.

— Hoe is het met den jongen? vroeg ze.

— Hij ademt rustiger, maar is nog niet bij kennis, antwoordde Meg.

Het leek wel, of de zieke op de komst van Janne gewacht had, om den blik op te slaan. De oude vrouw naderde het bed.

— Gevoelt ge u beter? vroeg ze.

De jonge man verstond haar niet. Ze sprak Gaelic of Keltisch, de oude taal van het eiland. Maar hij glimlachte... Dan sloot hij weer de oogen.

De kapitein had den vorigen avond nog een flesch ouden wijn laten bezorgen. Meg gaf Robert eenige druppelen daarvan in en dat scheen hem op te wekken.

— Laat hem nu rusten! ried Maclar. Hij zal op zijn krachten komen.

Een half uur later verscheen de kapitein. Hij hoorde met blijdschap de gunstige berichten. Hij

naderde het bed.

— Wel, Robert, de oude is hier, zei hij in het Vlaamsch.

De zieke opende weer de oogen. Een glans verhelderde zijn gelaat. Hij stak de hand uit.

— Ja, jongen, ons schip is naar de haaien... Maar we zijn, Goddank, allen gered... en gij ook. Het lijkt een wonder...

Robert kon nog niet spreken. Hij glimlachte dankbaar.

Meg diende hem weer wat wijn toe.

— Laat hem slapen, zei de kapitein. Hij is uitgeput en de rust zal hem herstellen.

De dokter kwam in den voormiddag en oordeelde ook, dat Robert gered was. Maar men moest voorzichtig handelen met het toedienen van voedsel.

Janne ging weer heen. De kapitein had allerlei zaken te vereffenen, doch keerde tegen den avond terug.

Robert was veel beter. Al was het met matte stem, toch vertelde hij zijn avontuur. Hij werd van boord geslagen en had rond gezwommen, doch kon het schip niet meer onderscheiden. Hij raakte grond en waadde toen door het water. Uitgeput bereikte hij het land. Maar hij moest zich neerleggen. Dat was in een hol geweest. Hij had ook den indruk, dat hij ontwaakte en er een

man bij hem was gekomen, die in zijn zakken woelde. Toen verloor hij weer het bewustzijn.

— Een roover! zei de kapitein verontwaardigd. En zou die schelm hem bestolen en hem laten liggen hebben! Het kan verbeelding zijn... Hoe is het, had Robert zijn portefeuille en horloge nog bij zich?

Dat wisten de Maclar's niet. De kapitein keek in de uitgetrokken kleeren.

— Hij is alles kwijt, sprak hij. Dan zal het toch waar zijn van dien gemeenen dief. Wat een onmens! Iemand in zuik een toestand bestelen en aan den dood prijs geven!

— Dat moet de schout weten! verklaarde Maclar. Het is een oneer voor ons eiland!

Janne kwam nog eens naar den toestand van den geredde vernemen. Ze hoorde, wat er gebeurd was.

— Sandy, zei ze.

— Is hij de schuldige? vroeg Edwin.

— Ja...

— Gij hebt het toch niet gezien?

— Neen, maar het is zoo...

— Dat is een vreeselijke aanklacht, Janne.

— Sandy is de roover! hield de oude vrouw vol.

— Dat kan ik toch niet van hem gelooven...

— Sandy en niemand anders... Ik weet het!

herhaalde Janne.

Maclar wilde dien avond nog naar den schout. Deze kwam met hem mee. Robert herhaalde zijn verklaring en de kapitein vertaalde ze. De matroos kende ook wel wat Engelsch, maar hij mocht zich niet inspannen.

— Sandy! zei Janne weer, die in het huis was gebleven.

— Welk bewijs hebt gij daarvoor? vroeg de schout.

— Hij schuimt altijd de zee... O, gisteren morgen lag hij van op een rots naar het gestrande schip te loeren... Hij zou er zoo gaarne heen gevaren zijn; hij durfde niet, omdat ik den kapitein voor hem gewaarschuwd had.

De schout dacht na.

Sandy was een ruwe kwant, die dikwijls dronk en in het havenstadje ook wel eens vocht. Niemand hield van hem.

De schout besloot een huiszoeking bij hem te doen. Met den kapitein en Maclar ging hij naar het huisje.

Sandy zat te eten en bleek te ontstellen, toen de schout met zijn gezellen binnen trad.

— Ik moet u eens spreken, zei de overste. Gij weet, dat de zeeman, dien we als verdronken beschouwden, gered is?

— Jawel...

— Hij lag in een hol van de rots. Hebt gij

hem daar gisteren morgen gezien?

— Ik? Wel neen! Hoe komt ge er aan, dat te denken? Dan zou ik hem toch gered hebben...

— Iemand beweert, dat ge bij hem zijt geweest, en hem liet liggen.

— Dan zou ik een beest zijn. Is het misschien weer de oude, gemeene heks, die me beschuldigt? Ge moest die feeks opsluiten. Ze gaat met de zwarte kunst om. Ze ziet en hoort, wat een ander niet zien en hooren kan. Ze dwaalt in den nacht rond als een spook. Ze heeft het erg op mij voorzien, omdat ik haar een tooveres dierf noemen.

— Dat is zeer verkeerd van u, zei de schout. Maar we zullen nu niet over Janne redetwisten. Doe die kas eens open.

— Waarom?

— Ik wil het...

— Denkt ge nu, dat ik gestolen heb? Wat beteekent dat alles?

— Als ge zoo talmt, zal ik zelf handelen.

De schout trok de kast open. Er hingen kleeren in. De overste zocht op den bodem en haalde een kartonnen doos te voorschijn.

Maclar merkte, dat Sandy geweldig begon te beven.

In die doos lagen allerlei voorwerpen, onder meer: ledige geldbeursjes, blikken, maar ook

twee zilveren tabaksdoozen, vreemde muntstukken, een halssnoer en zoo meer. Er onder in haalde de schout een horloge en een portefeuille voor den dag. Hij opende deze laatste. Er zaten papieren en geld in.

— Van Robert Jansens, zei de kapitein. Zie maar, hier staat zijn naam... Ge hebt den dief te pakken, mijnheer de schout.

Sandy sprong op, wierp Maclar op zij, en stormde het huis uit.

— De deugniet ontsnapt! sprak de schout. Maar ik krijg hem toch; hij zal het eiland niet kunnen verlaten. Ha, de inhoud van deze doos bewijst, dat Sandy al meer schipbreukelingen bestolen heeft.

— Dat hij het niet nauw neemt, wist ik wel, maar zoo iets had ik van hem toch niet kunnen denken, zei Maclar.

— Och, overal wonen er, tusschen goede menschen, eenige schelmen, sprak de kapitein.

De schout nam de voorwerpen in beslag.

Nu moet ik maatregelen nemen, om den schuldige te vatten, hernam de schout. Laat ons dus heen gaan! Ik moet de visschers waarschuwen, dat ze op hun booten letten. Sandy heeft geen eigen vaartuig, doch zou er wel een durven kapen om het eiland te verlaten.

Maclar hielp den schout en lichtte de visschers in, die met verontwaardiging het nieuws

hoorden. Dat men opraapte, wat de zee aanspoelde, wel zulks beschouwde men als een recht der eilanden. Maar doode of levende schipbreukelingen berooven, gold als een misdaad. En dan de ongelukkigen, die nog gered konden worden, als Robert Jansens, aan hun lot overlaten, leek wel op een laffen moord.

De visschers hielden de wacht aan de kust.

Maclar kwam thuis en vertelde alles. Janna zat er nog.

— Gij blijft vannacht hier, zei Maclar. Sandy zou wel wraak kunnen nemen op u. Nu acht ik hem tot alles in staat.

— Die laffe dief en wreedaard, dacht Meg. Bij mij kwam hij bluffen, dat hij het eerst gereed was om vader te helpen om de schipbreukelingen te redden. Zoo wilde hij ons doen gelooven, dat hij edelmoedig was. Maar het was om zijn valsch spel te verbergen. Hij is een zeeschuimer. En die man toonde zich altijd zoo vriendelijk voor mij.

Zulk een slechten man wilde Meg niet hebben.

III.

Twee dagen waren voórbij gegaan. Men had Sandy nog niet gevonden. In de havenplaats werd ook de wacht gehouden, opdat de schuldige niet met een passagiersboot van het eiland zou ontsnappen.

Meg ging weer naar de stad met visch. Robert lag nog altijd in haar ouderlijk huis. Hij was wel veel beter, doch nog erg zwak. Hij zou niet mee kunnen met de bemanning die morgen naar Leith vertrok, om daar in te schepen voor Antwerpen.

Nabij de stad werd het wat drukker op den weg. Tal van eilanders brachten visch, of landbouwvoortbrengselen weg.

— Goed weer, zei een oude vrouw, die nu met Meg mee stapte,

— Ja...

— Ik ben blij; ik moet naar Aberdeen.

— Dat is een verre reis.

— Ja, maar het zal kalm zijn op zee, om naar den vasten wal te varen. Ik wil mijn zoon bezoeken, die visscher is te Aberdeen.

De vrouw vertelde dat zij een hoefje had op de zuidpunt van het eiland en een weduwe was, die hard moest werken voor haar brood. Meg zei waar zij woonde.

— O, daar is een schip vergaan, hé, hernam de vrouw. Een leurder deelde me mee, dat zekere Sandy Ferguson rooverij heeft gepleegd en uw schout hem zoekt. Daarom bewaakten bij ons de visschers hun booten...

— Ja, de man zou er wel een durven kapen om te vluchten.

— Hij moet slecht zijn. Is het waar dat hij een schipbreukeling aan zijn lot overliet?

— Ja...

En Meg verhaalde, wat er gebeurd was.

— 't Is schandelijk, hernam de oude vrouw. Wij zouden alles doen om in noodverkeerende zeelieden te redden. Hoe kan een mensch zoo onbarmhartig en wreed zijn. O, ik bedenk, dat mijn zoon ook schipbreuk kan lijden! Hij moest dan eens in handen vallen van zulk een ellendeling. O, het is toch te hopen, dat ze dien Sandy aanhouden, anders doet hij ergens nog kwaad.

Zoo kwamen ze in de havenstad.

— Wilt gij mij den weg wijzen naar de boot? vroeg de oude vrouw.

— Zeker! Ik moet toch op de kaai zijn om mijn visch te verkoopen.

Portree is niet groot. En spoedig waren de vrouw en Meg aan de haven, waar de boot, die elken dag naar het vasteland voer, onder stoom lag

— Daar is het schip. Ik wensch u een goede reis, zei Meg.

— Ik dank u voor uw vriendelijkheid. Ik zie wel erg tegen den tocht op, maar overal ontmoet ge goede menschen.

— Ge moogt al aan boord gaan. De boot vertrekt over een half uur. Ge kunt een goed plaatsje uitzoeken.

De oude vrouw stapte naar de loopplank. Ze knikte goeden dag tot een agent, die daar stond. Een matroos wilde haar aan boord helpen. Hij keek de vrouw aan en plots greep hij haar muts vast. En vreemd, met de muts hief hij ook een grijze pruik op.

— Wel, Sandy, nu ziet ge er opeens veel jonger uit! zei de matroos.

En tegelijk trok hij den vluchteling de armen achter het lichaam.

— Sandy wilde als een oude vrouw het eiland ontvluchten, riep de matroos tot den agent. Toen ik haar aan boord zou helpen en aankeek, trof me de gelijkenis met Sandy Ferguson, dien ik al sedert mijn jeugd ken. En ik kreeg een ingeving, dat er hier bedrog in het spel was.

De agent boeide den schuldige. Het volk van de kade snelde toe. Ook Meg kwam nader. Ze was zeer verbaasd. Ze had met Sandy gewandeld en hem niet herkend.

De gevangene moest harde waarheden hooren. De agent leidde hem naar het bureel en waar-schuwde den schout.

Meg kwam thuis met haar vreemd verhaal.

Den volgenden dag mocht Sandy naar het vasteland, doch met de boeien aan de polsen. Hij had nu zijn misdrijf bekend, maar beweerde, dat hij Robert Jansens voor een doode had gehouden.

Hij werd tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld.

— Ik hoop, dat hij nu maar voor goed van het eiland weg blijft, zei Maclar. Hij zal toch zeker wel te beschaamd zijn, om nog terug te keeren.

Robert was hersteld; hij had drie weken in het huisje van den visscher vertoefd. Toen hij wat rond wandelen mocht, bezocht hij dikwijls de oude Janne. Deze kon wel vreemd doen, maar ze was een edele ziel.

Maclar deed moeite om Janne te bewegen in een beter verblijf te gaan; doch de oude vrouw verkoos in haar spelonk te blijven, dicht bij de zee. Ze leefde van hetgeen liefdadige menschen en het armbestuur haar schonken. Veel had ze echter niet noodig.

Robert Jansens zou nu ook het eiland verlaten.

Hij had verteld dat hij een wees was en weinig familie had. Hij wilde te Antwerpen weer dienst nemen op een schip.

Robert betaalde de onkosten van zijn verblijf, al moest hij Maclar dwingen het geld te aanvaarden.

— Al de goede zorgen kan ik toch niet vergelden, zei hij.

Het afscheid was roerend.

— Ik kom nog wel eens terug, beloofde Robert.

Lang wuifde men hem na.

Maclar had voldoening over al zijn werk. De bewoners van Sky, het eenzame eiland, hebben naastenliefde.

EINDE.